

Sygnaturka Jasłiska

jasliska.przemyska.pl

Rok XX nr 40 / 19.10.2025 r.

NIEDZIELNE SŁOWO

Jezus opowiedział swoim uczniom przypowieść o tym, że zawsze powinni się modlić i nie ustawać: «W pewnym mieście żył sędzia, który Boga się nie bał i nie liczył się z ludźmi.

W tym samym mieście żyła wdowa, która przychodziła do niego z prośbą: „Obroń mnie przed moim przeciwnikiem!” Przez pewien czas nie chciał; lecz potem rzekł do siebie: „Chociaż Boga się nie boję ani z ludźmi się nie liczę, to jednak, ponieważ naprzykrza mi się ta wdowa, wezmę ją w obronę, żeby nie nachodziła mnie bez końca i nie zadrażała mnie”».

I Pan dodał: «Słuchajcie, co mówi ten niesprawiedliwy sędzia. A Bóg, czyż nie weźmie w obronę swoich wybranych, którzy dniem i nocą wołają do Niego, i czy będzie zwlekał w ich sprawie? Powiadam wam, że prędko weźmie ich w obronę. Czy jednak Syn Człowieczy znajdzie wiarę na ziemi, gdy przyjdzie?»

Na kartach Pięcioksięgu widać, jaką ochroną cieszyły się wdowy w starożytnym Izraelu. Nie miały oparcia, dlatego potrzebowały opieki od innych. Wdowa z dzisiejszej Jezusowej przypowieści naprzykrza się sędziemu, gdyż potrzebuje obrony. Sama nie da sobie rady. I to jest sedno naszej relacji z Bogiem: sami nie damy rady. Dlate-

(Łk 18,1-8)

go mamy Go prosić, wołać do Niego, niekiedy krzyczeć. Bo jesteśmy jak ta wdowa – aby żyć naprawdę, potrzebujemy Bożej łaski i obrony. Najpierw jednak musimy się do tej potrzeby przyznać. Stanięcie w prawdzie o naszej kruchości i niesamowystarczalności otwiera drogę ku odnowie całego naszego życia.

PATRONI ARCHIDIECEZJI PRZEMYSKIEJ

BŁ. JAN WOJCIECH BALICKI

Jan Wojciech Balicki urodził się 25 stycznia 1869 r. w Staromieściu pod Rzeszowem. Pochodził z biednej, bardzo religijnej rodziny dróżnika kolejowego. Był synem grekokatolika Nicetasa Balickiego i jego rzymskokatolickiej żony Katarzyny. Zgodnie z wolą ojca został ochrzczony w Kościele grekokatolickim; także ówczesne prawo kościelne nakazywało wychowywanie chłopców w obrządku ojca. Ponieważ o tym przepisie dowiedział się dopie-

ro w czasie studiów teologicznych, zwrócił się do Stolicy Apostolskiej o zgodę na święcenia w obrządku łacińskim. Po ukończeniu seminarium duchownego w Przemyślu, w 1892 r. został wyświęcony na kapłana. Został skierowany do pracy w parafiach jako wikary. Szybko dał się poznać jako świetny kaznodzieja i cierpliwy spowiednik. Wkrótce potem podjął studia teologiczne w Rzymie, zakończone doktoratem. Po powrocie do kraju pracował w przemyskim seminarium, gdzie wykładał teologię dogmatyczną. Jego posługa profesorska

była owiana duchem głębokiej wiary i umiłowaniem prawdy. W modlitwie najczęściej szukał mądrości Ducha Świętego. W latach 1928-1934 piastował urząd rektora.

Po przejściu na emeryturę wiele czasu poświęcał na posługę spowiedzi. Jeszcze jako młody ksiądz założył dom opieki dla prostytutek – z tego powodu wielokrotnie rzucono na niego oszczerstwa. Po wkroczeniu do Przemyśla Sowieców w czasie II wojny światowej dom ten został zlikwidowany. Jan Balicki zmarł w Przemyślu w opinii świętości 15 marca 1948 r.

Po siedmiu latach, 31 października 1955 r. – zgodnie z powszechnym życzeniem – ciało ks. Jana przeniesiono do osobnego grobowca. W 1959 r. przemyskie seminarium duchowne poprosiło biskupa Franciszka Bardę o rozpoczęcie procesu beatyfikacyjnego. W 1963 r. wszystkie akta przesłano do Rzymu, gdzie po zbadaniu zeznań świadków i analizie pism ks. Jana ogłoszono dekret o heroicznosci jego cnót (grudzień 1994 r.). Osobę ks. Balickiego dawał za wzór kapłanom kardynał Karol Wojtyła, który w 1975 roku pisał o nim: „W czasach, gdy Kościół poszukuje nowych wzorów duchowości dla kapłana diecezjalnego, w sytuacji, gdy wśród samych kapłanów zdarzają się kontestacje, niewierności oraz tendencje, by poszukiwać rzeczy materialnych bardziej niż duchowych, sługa Boży może być przedstawiony jako model życia kapłańskiego. W osobie ks. Balickiego kapłani mogą znaleźć wzór, w jaki sposób połączyć działalność duszpasterską z codzienną kontemplacją tajemnicy Boga”.

Już jako papież dokonał beatyfikacji ks. Balickiego w sierpniu 2002 roku podczas Mszy świętej na krakowskich Błoniach.

BŁ. JAKUB STRZEMIĘ

Jakub Strepa herbu Strzemię urodził się w 1340 r. Pochodził z diecezji krakowskiej, ale rodzina jego osiedliła się we Włodzimierzu na Rusi. O jego rodzinie i młodości brak in-

formacji; niektórzy hagiografowie uważają, że kształcił się w Rzymie, chociaż brak na to dowodów. Pewne jest tylko to, że wstąpił do zakonu franciszkanów i że był członkiem Stowarzyszenia Braci Pielgrzymujących dla Chrystusa we Lwowie. Stolica Apostolska wyposażyła tę instytucję misyjną, utworzoną w zakonie dominikanów i franciszkanów dla działań na Rusi i Mołdawii, w rozległe przywileje duszpasterskie.

W latach 1385-1388 Jakub był gwardianem franciszkańskiego klasztoru Świętego Krzyża we Lwowie. Z ówczesnych akt wynika, że był nie tylko gorliwym przełożonym konwentu, ale troszczył się także o dobro Kościoła na Rusi. Pośredniczył w sporze, jaki zaistniał pomiędzy arcybiskupem Halicza, Bernardem, a magistratem miasta Lwowa. Doszło do tego, że zapalczywy hierarcha zamierzał obłóżyć miasto karami kościelnymi i w ten sposób pozbawić go normalnej opieki duchowej. Jakub spór załagodził. Niemniej energicznie stawał w obronie zakonów żebrzących (głównie dominikanów i franciszkanów) przeciwko niektórym duchownym, którzy zakazywali na swoich obszarach kaznodziejom głosić Słowo Boże i sprawować posługę duchową, chociaż ci mieli na to zezwolenie Stolicy Apostolskiej. Dowodem wielkiego zaufania, jakim Jakub cieszył się w Rzymie, było mianowanie go inkwizytorem na całą Ruś.

27 czerwca 1391 r. papież Bonifacy IX mianował Jakuba drugim (po Bernardzie) arcybiskupem Halicza. Sakrę biskupią Jakub przyjął w Tarnowie w 1392 r. Znał już wtedy bardzo dobrze swoją metropolię, którą jako misjonarz wiele razy przemierzył pieszo. Ponieważ była to metropolia nowa, powstała w roku 1367, nie było w niej jeszcze ani katedry, ani kapituły. Kościołów i kapłanów było bardzo mało; nawet granice diecezji nie były dokładnie ustalone. We wsiach mieszkała głównie ludność prawosławna (ruska). Nowemu arcybiskupowi przyszło organizować metropolię właściwie od podstaw.

Za punkt wyjścia pracy obrał sobie wizytację swojej rozległej diecezji. Zamieszkał w drewnianym domku

przy klasztorze lwowskim. Stamtąd udawał się do miast i osiedli. Wszędzie, gdzie byli panowie polscy, zachęcał ich do fundowania nowych kościołów, które czynił ośrodkami parafialnymi. Popierał gorliwie zakony franciszkanów i dominikanów w ich pracy misyjnej. Bardzo szybko zaczęła topnieć liczba prawosławnych, a powiększała się liczba katolików. Nie mając jeszcze kapituły, arcybiskup Jakub sam rządził diecezją ze swoim oficjałem i notariuszem, który prowadził jego kancelarię. W trudniejszych i ważniejszych sprawach radził się proboszczów i przełożonych klasztorów. W ostatnich latach swoich rządów dobrał sobie do pomocy biskupa Zbigniewa z Łapanowa jako swojego sufragana.

W 1406 r. zorganizował we Lwowie pierwszy synod prowincjonalny dla rozstrzygnięcia pewnych spornych spraw. Tak bardzo zasłużył się dla katolickiej Rusi, że nazwano go „ojcem i stróżem ojczyzny, senatorem mądrym”. Jadwiga i Władysław Jagiełło darzyli go szczególnym zaufaniem. Jakub darzył ich wzajemną czcią i miłością. Należał do zaufanych doradców Jagiełły. Wielką miłością darzyli go też wierni. Na wiadomość, że zamierza przenieść stolicę metropolii do Lwowa, mieszkańcy miasta bardzo ofiarnie i szczerze zabrali się do budowy katedry. Jej poświęcenia Jakub dokonał w 1404 r.

Zmarł we Lwowie 20 października 1409 r. Zgodnie z testamentem został pochowany w chórze francisz-

kańskiego kościoła we Lwowie. Przez całe życie był tak ubogi, że w testamencie poza szatami liturgicznymi nie miał dosłownie nic do rozdania. Zostawił po sobie ponad 20 dokumentów. Mówią o nim także źródła postronne. W swej pobożności miał szczególną cześć dla Najświętszego Sakramentu. Zarządził, aby wieczna lampka paliła się przed tabernakulum, co nie było jeszcze wówczas w Kościele stałym zwyczajem. Dominikańskiemu kościołowi Bożego Ciała we Lwowie nadał odpusty, aby zachęcić lud do licznego udziału w adoracji i wystawieniu w monstrancji, jakie wtedy zaczęło wchodzić w zwyczaj.

Zaraz po śmierci zaczęto oddawać mu cześć. Kronikarz napisał o nim taką pochwałę: „Był to mąż

wielkiej cnoty, sławny pobożnością, i życia prostego, mogący być wzorem i przykładem dla innych”. W latach późniejszych jednak cześć jego zupełnie zanikła - tak dalece, że nie wiadano nawet, gdzie znajduje się jego grób. Znalaziono go dopiero przypadkowo 29 listopada 1619 r. Pod wpływem wciąż rosnącego nabożeństwa i wielu łask, jakie działy się za jego przyczyną, w roku 1777 rozpoczęto kanoniczny proces. 11 września 1790 r. papież Pius VI zatwierdził jego kult i pozwolił obchodzić jego święto. Na prośbę metropolity papież św. Pius X ogłosił bł. Jakuba wraz z Matką Bożą Królową Polski współpatronem archidiecezji lwowskiej. Został on też obrany patronem polskiej prowincji franciszkańskiej.

Relikwie bł. Jakuba, spoczywające w kaplicy Chrystusa Ukrzyżowanego w katedrze lwowskiej, po ostatniej wojnie przeniesiono do katedry tarnowskiej, a w 1966 r. przewieziono do Lubaczowa. 5 grudnia 2009 r., po blisko 65 latach, relikwie patrona archidiecezji lwowskiej, bł. Jakuba Strzemię, powróciły do katedry rzymskokatolickiej Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny we Lwowie. Uroczystościom przeniesienia i wprowadzenia relikwii do katedry przewodniczył metropolita lwowski, abp Mieczysław Mokrzycki.

W ikonografii bł. Jakub przedstawiany jest w stroju biskupa. Jego atrybut to pieczęć herbowa z wizerunkiem Matki Bożej.

MODLITWA MIECZY TAJNA BROŃ CHRZEŚCIJAN – CZ.2

WŁADCY BŁYSKAWIC

„Ogień grecki” i „ogień bizantyjski” spopielili niejedną armię najeźdźczą. Posmakowali ich nie tylko muzułmanie arabscy i tureccy, ale i pogańscy Waregowie, Rusini i Bułgarzy. Ruska kronika przekazała nam relacje niedobitków wyprawy księcia Igora Kijowskiego, który

w roku 941 ruszył ze swą flotą przeciw Bizancjum: „Coś jak błyskawicę z niebios – mówili – mają Grecy u siebie, i ją puszcza; popalili nas, przeto nie zwyciężyliśmy ich...”.

Płomienista broń greckiego wynalazcy opóźniła upadek Cesarstwa Wschodniorzymskiego o blisko osiem stuleci. Konstantynopol uległ islamskiej nawale dopiero w roku 1453, gdy jego mury rozbiły działa tureckie. Była to już nowa epoka; był to czas innego rewolucyjnego wynalazku – czarnego prochu, stworzonego przez chińskich taoistów. To ironia losu, że mieszkańcy Państwa Środka wyprodukowali substancję wybuchową, od której zginą rzesze ludzi, niejako przypadkiem, podczas próby opracowania... eliksiru nieśmiertelności.

OGŁOSZENIA PARAFIALNE

XXIX Niedziela Zwykła – 19.10.2025

1. Dzisiaj rozpoczyna się Tydzień Misyjny przeżywany pod hasłem: *Misjonarze nadziei*. Modlimy się za misje na wszystkich kontynentach, modlitwą i ofiarą wspomagamy misjonarzy. Dzisiejsza taca mszalna jest przeznaczona na misje.
2. Msze św. w tym tygodniu w Sanktuarium: od poniedziałku do piątku 17⁰⁰, w sobotę o godz. 7⁰⁰ (u Sióstr
3. i o 8⁰⁰ (Msza św. nowenna), na Woli w czwartek o godz. 16⁰⁰.
3. Serdecznie zapraszamy do udziału w nabożeństwach różańcowych codziennie po Mszy św. wieczornej, w czwartek – o godz. 16³⁰, w sobotę – rano po Mszy św. nowennej. W niedzielę przed sumą.
4. Do odmawiania różańca w tym tygodniu zapraszamy:

- w poniedziałek – różę św. Anny, we wtorek – dzieci z klasy III, w środę – dzieci z klasy VI, w czwartek – różę św. Rity, w piątek – młodzież z klasy VIII; a w sobotę – różę św. Genowefy.
5. W środę dzieci z klasy VI złożą w obecności rodziców deklaracje do przyjęcia sakramentu bierzmowania. Po Mszy św. spotkanie dla dzieci i rodziców.
 6. W czwartek wystawienie Najśw. Sakramentu o godz. 15³⁰ i adoracja. O godz. 16³⁰ – różaniec.
 7. W sobotę o godz. 8⁰⁰ Msza św., a po niej nowenna do Matki Bożej Królowej Nieba i Ziemi połączona z nabożeństwem różańcowym.
 8. W liturgii obchodzimy: w poniedziałek – wspomnienie św. Jana Kantego, prezbitera; w środę – wspomnienie św. Jana Pawła II, papieża; a w piątek – wspomnienie bł. Jana Wojciecha Balickiego, prezbitera.
 9. Za tydzień niedziela poświęcenia kościoła własnego. W naszej parafii odbędzie się wizytacja kanoniczna Księdza Biskupa Krzysztofa Chudzio. Ks. Biskup będzie obecny na każdej Mszy św. i wygłosi Słowo Boże, a na sumie udzieli sakramentu bierzmowania młodzieży z klasy VIII. Wysłucha także sprawozdań z życia naszej parafii z ostatnich 5 lat. Zapraszamy na sumę przedstawicieli naszych grup parafialnych.
 10. W tym tygodniu młodzież klasy VIII będzie przygotowywać się do przyjęcia sakramentu bierzmowania. W piątek przyjmą poświęcone krzyże, a w sobotę odnowią przyrzeczenia abstynenckie. Zapraszam więc ich od poniedziałku na Mszę św. i nabożeństwa różańcowe.
 11. Zbliża się Uroczystość Wszystkich Świętych i Dzień Zaduszny. Zachęcam do skorzystania z sakramentu pokuty, aby móc ofiarować za zmarłych Komunię św. i odpusty. Okazja do spowiedzi codziennie pół godziny przed Mszą św. Prosimy również o uporządkowanie grobów. Pamiętajmy także o utrzymaniu porządku na całym cmentarzu.
 12. Listopad to miesiąc szczególnej modlitwy za zmarłych. Pod chórem wyłożone są kartki wypominkowe. Prosimy o ich czytelne wypełnianie. Kartki wraz z ofiarą można składać w zakrystii.
 13. W sobotę o godz. 11⁰⁰ spotkanie DSM i scholi.
 14. Dziękujemy za utrzymanie czystości w naszych świątyniach. Do sprzątnięcia Sanktuarium w sobotę na godz. 9¹⁵ prosimy: Wiesławę Orlińską, Annę Warchołą, Danutę Grodzińską, Joannę Winnicką, Monikę Skubińską, Piotra Mezgłewskiego i Magdalenę Kuras.
 15. Do sprzątnięcia Kościoła w Woli w sobotę na godz. 9⁰⁰ prosimy: Mateusza Duczkowskiego i Iwonę Farbaniec.
 16. Bóg zapłać za ofiary składane na rzecz naszej parafii. Dzisiaj składka inwestycyjna na prace prowadzone w parafii.
 17. Po błogosławieństwie zapraszamy dzieci do indywidualnego błogosławieństwa i po obrazki.

INTENCJE MSZALNE

20 – 26 października 2025

Poniedziałek: 20.10

17.00 + Dorota Kurdyła – od brata Romana z rodz.
/poza/ + Józef Puchalik /greg. 20/

Wtorek: 21.10

17.00 + Jan, Julia Wrońscy
/poza/ + Józef Puchalik /greg. 21/

Środa: 22.10

17.00 + Ludwik Łątka – od córki z mężem
/poza/ + Józef Puchalik /greg. 22/

Czwartek: 23.10

16.00 (Wola) + Maksymilian Farbaniec – od kolegi
Krystiana Marcza z rodziną
/poza/ + Józef Puchalik /greg. 23/

17.00 + Jan Łątka (PJ) – od Jana Puchalika z rodz.

Piątek: 24.10

17.00 + Zofia Majdosz /2 r. śm./ – od wnuczki Kamili
z rodz.
/poza/ + Józef Puchalik /greg. 24/

Sobota: 25.10

7.00 (Siostry) + Jan, Andrzej, Józef, Maria Kuśnierczyk;
+ Józef, Helena Barć
/poza/ + Józef Puchalik /greg. 25/

8.00 (Nowenna) + Krystyna Kuchta – od Wiesława Pałysa
z rodziną
+ Stefan, Maria Knajter
+ Stanisław Madej – od wnuka Sebastiana z rodziną
+ Jan Dyląg – od Wandy Zawada
O Boże błog. dla Seniorów z naszej Gminy

Niedziela: 26.10

8.00 + Jan Baran i jego zm. rodzice – od Róży św.
s. Faustyny

9.45 + Krystyna Kuchta – od wnuka Mateusza
/poza/ + Józef Puchalik /greg. 26/

11.30 Za parafian